

Beke Sándor

Isten

Szitkozódtam, káromkodtam,
hibás volt minden,
az asztal, a szék, a kályha,
a számítógép, a faliszőnyeg,
az ablak, a kép,
a lyuk a falon,
az ajtófélfában a repedés,
s kint a megfagyott járda;
rajtam kívül minden
és mindenki hibás volt.

Éreztem,
egyszer valaki belépett
a szobámba, leült mellém,
s a láthatatlan arca
rámszegezte
nyugodt tekintetét.
Nem akart szólni,
megdorgálni sem akart engem.
Némán,
sokáig nézett türelmesen...

És egyszercsak megéreztem,
hogy a sok kicsinyesség,
fölösleges dac és méreg,
a hétköznapi gyarlóságok
ingoványában
nem hagy elveszni.

Magához ölel,
s fölemel az Isten.

Sebestyén Péter

Lángoló szív és tanúságtétel

„Hát nem lángolt a szívünk...”
(Lk. 24,32)

1. *Az orosz fogságot megjárt, 9 évig a Gulágon raboskodó, 83 éves Rózsás János tolmács, író, Szolzszenyicin rabtársa, a XX. század nagy tanúja írja visszaemlékezéseiben, hogy 1953 januárjában az egyik katona bejött a lakatosműhelybe, hogy a kerékpárján valamit megjavíttasson. Mitrifanjuknak, az öreg lakatosnak feltűnt a katona erősen nyugat-ukrános kiejtése. Megkérdezte tőle: Hová valósi vagy? Melyik járásból? Melyik faluból, mi a neved, hogy hívják az édesanyádat, a testvéreidet? Édesapádról mit tudsz? — Eltűnt a világháborúban. — Nem tűnt el, édes fiam, hanem itt vagyok. Én vagyok a te édesapád... Döbbenet, majd ölelés, aztán kérdések és válaszok áradata. A fiú ezentúl minden szabadidejét az apjánál töltötte, zsoldjából édességgel látta el, aztán harmadnapra eltűnt onnan. Elvezényelték... (Keserű ifjúság)*

Az emmauszi tanítványok felismerték Jézust, de ő eltűnt. Ugye *lángolt a szívünk*, kérdezték egymástól... És rohantak vissza Jeruzsálembe, hogy elmondják ezt a többieknek is...

Mitől szokott a mi szívünk lángolni? Egyáltalán lánggra gyúlni, lánggra lobbanni? Amikor fellobbantja a szeretet, a szerelem tüze, amikor találkozunk valakivel, amikor a postás meghozza a nyugdíjat, vagy fizetésemelést kaptunk? Mikor esik le az állunk, hogy: na ez igen, ehhez nincsenek szavaink?

Most nem a tragédiák döbbenetére gondolok, hanem, amikor csak állunk, és örömlünkben nem találunk szavakat, mert valami csodálatos, kimondhatatlan történet velünk...

Mitől lángol a szívünk, mitől ver hevesebben, mi lelkesít? (Ez nem az adrenalin szint emelkedése...) Lelkesedünk még egyáltalán valamiért: egy focimeccs, koncert, tévés sorozatfilm, nemzeti ünnep, egy siker, amit fiaink, lányaink elértek... Ez is jó, de meddig tart?

És születnek-e tettek, következnek-e életfordító cselekedetek ezekből a fel-lángolásokból, felismerésekből?

Még tovább megyek: lángol-e a szívünk az Istennel való találkozástól? Például a Szentírás olvasása közben? Amikor azt olvastuk ki Isten ígéből, hogy nekünk szólt, hozzánk szólt, amikor a Biblia szíven ütött, amikor annyira nekünk, hozzánk szólt, hogy nem tudunk tovább olvasni, és le kellett tenni?

Egyáltalán tudjuk-e szenvedélyesen olvasni az Írást? Az emmauszi tanítványok rájöttek, hogy nem az ő műveltségük, okoskodásuk, tudásuk segít értel-

